

ДЪДО МИЛКО КОФИЧКАТА

Въ единъ хубавъ пролѣтенъ день изведохъ ученицитѣ на разходка въ гората. На една поляна намѣрихмѣ дѣдо Милко, до него клекнало кучето му Мечо, а изъ храститѣ пасѣха прѣснати говедата.

Насѣдахмѣ около него. Като си поприказвихмѣ, азъ го запитахъ:

— Дѣдо Милко, ще те попитамъ за нѣщо, но ако обещаешъ, че нѣма да ми се разсърдишъ.

— Питай, бе учителю! Ти знаешъ, че никога нѣма да ти се разсърдя.

— Кажй ми, защо ти викатъ дѣдо Милко Кофичката?

— Ще разкажа, защо да не разкажа.

Децага наостриха уши да слушатъ. Дѣдо Милко пригладй дългитѣ си мустаци и започна:

— Бѣхъ младъ и буенъ двадесетъ годишенъ момъкъ. Спомнямъ си — и тогава бѣше такава хубава пролѣтъ, като тази. Връщахъ се отъ София. Бѣхъ ходилъ на пазаръ. Отъ влака слѣзохъ на гара Новоселци и се запжихъ за село. Пжтътъ върви покрай въздушната линия на фабрика „Изида“. Кофичкитѣ, закачени за жицата, отиватъ праздни близу до нашето село. Тамъ ги напълватъ съ земя и пълни се връщатъ въ фабриката.

Слънцето клони вече да залѣзе. Азъ вървя капналъ отъ умора и гледамъ въздушната линия. Кофичкитѣ се плзгатъ гладко по желѣзната жица. Едната отива по жицата, а другата се връща по втората жица. Мисля си:

„Брей, защо да се буткамъ въ тъмнината изъ лошитѣ и кални пжтеки. Ще се покача на стълбъ, ще дочакамъ нѣкоя кофичка, която отива за село и ще скоча въ нея.“

Речено, сторено. Поогледахъ се наоколо. нѣма жива душа. Покатерихъ се като катерица по желѣзния стълбъ, та чакъ горе до жицата. А кофичката бавно, бавно се движи. Щомъ се приближи, вдигнахъ единия кракъ, после и другия и хопъ — вжтре. Настанихъ се добре. Наведохъ си главата, за да ме не види случайно нѣкой. А кофичката върви ли, върви. Редятъ се стълбъ следъ стълбъ. Минавамъ надъ ливади, ниви и бостани. Ето кофичката се понесе надъ гората. Тукъ стълбоветѣ сж разположени по високитѣ мѣста, а ниско долу — дълбоки долове; глава да ти се замае, като погледнешъ.